

THIMÁR ATTILA

Folytonos változásban

THIMÁR ATTILA (1969) Budapest

Kedves Olvasóink,

A Kortárs korábbi lapszámaiban már megszokhatták, hogy egy-egy fontosabb témának egész szövegegyütttest szenteltünk, amely több írásból, többnyire tanulmányból állt. Tematikus számot az utóbbi évtizedekben nem készítettünk, mert úgy gondoltuk, az irodalom folyamatos működéséhez ezek az egy-egy pontra megállított időképek nem tudnak zökkenőmentesen illeszkedni. Ezért is történt, hogy inkább sorozatokban gondolkodtunk, az utóbbi időben ilyen volt a *szülőföldem, tépőzár, +/-18, a kívül-belül*, és ilyen sorozat Szigethy Gábor *Egy korty magyar bor* írásainak láncolata is.

Az idők múlásával az olvasói igények és érdeklődés folyamatosan változnak, ezért a Kortársban most új formát is bevezetünk: a még nagyobb, a szám terjedelmének nagyobb részét lefedő tematikus blokkot. Ezek az új blokkok kimozdulnak az irodalom megszokott terepéről, mint ahogyan napjaink egyre inkább összetett, hálózatos és sokrétű kulturális folyamatai már jobbra több művészeti területet és több kapcsolódási pontot kívánnak meg. Ezt az új kulturális befogadási módot szeretnénk a Kortársban is megjeleníteni, ugyanis egyre több olyan jelenséggel találjuk szemben magunkat a kultúra széles és sokszor viharos vizein, amelyekről régebben azt gondoltuk volna, hogy nem fontosak, hogy csak perifériális akciók, de mára kiderült, hogy nagyon sok embert megmozgató, a kultúra különböző térszíneit, s ezzel összhangban az emberi viselkedési mintákat befolyásoló tényezők. Ilyen például az utóbbi negyed században robbanásszerűen elterjedő virtuális világ és világháló, illetve az ehhez kapcsolódó új művelődési, szórakozási és művészeti megvalósítási (és egyben) befogadási formák. Ezek megjelenései nagyon különfélék. Van, ahol csak egyedi érdeklődésű közösséggel és sajátos szokásvilágukkal találkozunk, máshol egy különleges eszközhasználattal, megint máshol olyan új műfajok kialakulásával, amelyeknek szabályai átírják a több évszázados műfaji rendet, akár a regény, akár a tragédia, akár a még nem olyan idős film esetében is. Hasonlóan ezekhez külön kérdéseket és kihívásokat jelent a mesterseges intelligencia bevezetése, de akár a poszthumán, az ember utáni világkép megjelenése is. Ez utóbbi az évezredek óta létező teleologikus gondolkodási és cselekvési szerkezetet írja át, hiszen ha megszűnik minden a mai emberi civilizációból, azaz nem hagyunk örökül semmit – akkor milyen elvek alapján rendezzük be életünket?

Igyekszünk ezekben az új blokkjainkban átfogó módon, sok szempontból bemutatni a választott témákat, adott esetben több műfaj felől megközelítve azt. Ez minden bizonnyal nagyobb rugalmasságot kíván olvasóinktól is, ám a világ napjainkban errefelé halad, s a változásokra nekünk is reagálni kell, azzal együtt, hogy a régi szerkezetű lapszámok is megmaradnak.

Azt reméljük, hogy az új blokkokkal sikerül új olvasóközönséget is a lapunk köré vonzani, de ezzel együtt azt is szeretnénk elérni, hogy különböző olvasóink meglássák, hogy a kultúra eltérő területei között sokszor nagyon szoros kapcsolat van. Éppen ennek a szoros kapcsolatnak a felismerésében rejlik kultúránk továbbélésének kulcsa. Ha nem tudjuk folyamatossá tenni a változást, törés áll be. Ez a mai rendkívül összetett és egyben a korábbiaknál sokkal nagyobb mértékben totálissá tett világban végzetes lehet.

Reményeink szerint ezekkel a nagyobb összeállításokkal sikerül hidat építenünk különböző generációk, értékrendek, megszokások, befogadói magatartások között.